

человѣкъ има въ себе си несчерпаемо сокровище отъ злочестинѣ.

Видѣ, сиречь, че идеше една каляска, въ която сѣдахъ двама поляци пѣтници. А като минувахъ и си приказвахъ, единътъ попыта другыйтъ по полскы, — „колко ли е часътъ?“ А другыйтъ отговори, — „струва ми ся да е седмь и полвина.“

Двамата тѣзи мъжѣе можахъ да говорятъ бащиный си языкъ, безъ да имъ присяда и безъ да си кривятъ устата, нито да ся причервяватъ, както той. И когато каляската имъ ся загули въ първыйтъ завой на пѣтьтъ, той заплака съ хълцанія, и, като тичаше колкото поскоро, выкаше съ заекваніе: „О милый Сибирь! О Сибирь!“ И стори му ся че виждаше да ся въскрѣавятъ прѣдъ него като призраци (вѣды) челоуѣци, които живѣяхъ въ сибгтъ, въ мракътъ и съ клапы на краката. Но тѣзи челоуѣци бѣхъ благополучны сравняваны съ него; защото можахъ поне да ся разговарятъ по полскы за Польшъ, безъ да ся срамуватъ самы отъ себе си.

XI.

Заскыта ся около езерото за много врѣме. Най послѣ прибра ся въ гостил-